

that it can play music but also vj, or that also you can have a direct conversation with the dj at that time.

[liron](#)

08.05.06 [13:12 UTC]

this (<http://vwww.meso.net/>) is an address i got from jonathan. i told him my problem and what i wanted to do and he suggested i should try this. first i was working with Flash and i didn't find it useful for what i was doing. and then he said: 'yeah there is this programming thing called vwww.'

[liron](#)

08.05.06 [13:17 UTC]

this program is made by co-operative people, they are called 'meso', i think they are germans. i don't know how long they exist, i think they have been around for a while. what they do is really nice, they are developing this program that lets you hook up everything to everything and basically do everything you want. you can hook up the computer to a motor or whatever. It's for free, you can download it from their site. people do all kinds of crazy things with it, they make for example big shows with the help of this vwww.

[liron](#)

08.05.06 [13:31 UTC]

the vwww is a kind of visual programming, it's different from the normal way of programming, which is 'coding'. the visualization really helps: instead of you spending time learning how to code, the program knows them and translates it in a visual way for you. i found the site of meso extremely helpful. i could stay at home and start using it with their help. i knew very little about this kind of programming, there are also simple tutorials on the site, but it was especially nice to work with it because anytime i was stuck with something i just asked them a question on the forum and i got an answer. all these 'savonge' messages is my questions, like:

[savonge](#)

21.01.06 [19:08 UTC]

i have a stream of values that i'm receiving from one of my modules and what i would like to do is to save the parameters at constant time-intervals, let's say every two second, is there a simple way to do that?

[anonymous](#)

22.01.06 [01:33 UTC]

saving into file, or using in the patch...?

[savonge](#)

22.01.06 [10:44 UTC]

save into file

[liron](#)

08.05.06 [13:42 UTC]

here this person gave me an answer, but later i had another problem and then someone just sent me a little piece of module that does that. so i can ask them things, but they can also send me ready structures if i need it. they also give workshops. you can apply to a workshop that has a couple of people in it. but what's really nice about this is that i can go to a page and download all the little modules they did in the workshop, and then i can just study what it does. you can have the same material as they made. this way you learn incredibly fast, it is much more helpful than some kind of handbook would be.

EINDE
Over romans
Marriëtte Frederiks

IK LEES VOORNAMELIJK ROMANS, om in het verhaal op te gaan, mijn hoofd leeg te maken. Ik lees meestal in

de trein, op een dag is dat een uur heen en een uur terug (van Tiel naar Amsterdam), dat is mijn tijd om te lezen. Ik lees van alles en nog wat. De wat meer serieuze literatuur lees ik alleen als ik in de stemming ben (wakker en geconcentreerd), ik hou ook van de wat lichtere boeken.

Soms heb ik iets van: 'ik wil klassiekers lezen'. Laatst heb ik van Charlotte Brontë 'Jane Eyre' gelezen, dat vond ik echt super. Dat oud-Engels vind ik altijd mooi geschreven. Ik lees en koop bijna altijd boeken in de oorspronkelijke taal, omdat alles dan klopt, zoals de beeldspraak. Vaak is het wel goed vertaald, maar toch, die ene klik, ook de namen en dat soort dingen. Alleen Franse boeken, dat lukt me niet. Dat is te lang geleden, te moeilijk. Ik denk dat het merendeel van mijn boekenkast Engels is.

Meestal ben ik in de eerste plaats met het verhaal bezig. Maar als ik begin, dan blader ik er even door, om een gevoel van het boek te krijgen, net zoals je dat ook doet met een tijdschrift. Soms lees ik zelfs het einde al, de laatste zin. Is het cryptisch, dan ga ik het lezen, soms heb je ook zo'n zin die het al van te voren verpest.

Maar soms koop ik ook een boek omdat het er zo mooi uit ziet, dat is denk ik een ontwerpers tic. De boeken van Dave Eggers bijvoorbeeld, hij geeft zelf vorm aan zijn boeken en dat is best bijzonder. Hij maakt er iets anders van dan een standaard boek, of eigenlijk speelt hij daarmee. Hij houdt zelf van negentiende-eeuwse boeken en typografie, en dat is ook wat hij gebruikt op een bepaalde manier. Zoals in zijn tweede roman 'You Shall Know Our Velocity', daar begint de tekst voorop, het verhaal begint al wanneer je ernaar kijkt. Er zijn geen schutbladen, geen titelpagina, geen 'opgedragen aan'. Op de omslag vervagen de letters nu langzaam een beetje. Aan de ene kant is dit jammer, aan de andere kant is het ook wel mooi dat er zo een stukje verhaal verdwijnt.

Ik heb ergens gelezen dat de mensen van Penguin books, die ook Dave Eggers uitgeven, vonden dat er een nieuwe kaft moest komen, dat niemand het boek kocht, omdat er geen plaatje op stond, dat de (enige) mensen die het kochten grafisch ontwerpers waren.

Er zijn meerdere redenen waarom ik het boek mooi vind. Sowieso om de kaft. En de goede typografie, met aandacht voor de details, de em-dash is mooi, er staan wel een paar van die zogenaamde 'hoerenjongens' in, dat is dan wel jammer. Er staan ook plaatjes in. Het lijkt wel alsof dat tegenwoordig meer gebeurt. Mark Haddon bijvoorbeeld van 'The Curious Incident Of the Dog in the Night-Time', gebruikt ook plaatjes in zijn boek. Het gebeurt steeds meer dat mensen dingen anders aanpakken, dat ze gedeeltelijk in een boek blijven werken, maar daar op de een of andere manier iets extra's mee proberen te doen. Ik denk dat Eggers hier wel een belangrijke rol in heeft gespeeld.

Hij is een goed voorbeeld van de ontwerper als auteur, of de auteur als ontwerper. Hij probeert de tekst op de een of andere manier te verbeelden. Op een gegeven moment is er een passage over een boot die een golf raakt en in de lucht wordt gelanceerd. Om dat gevoel van in de lucht te zijn te benadrukken stopt de tekst. Er komt een hele lege pagina en nog één en nog één. Tot op driekwart van de volgende pagina, waar de boot weer landt en de tekst verder gaat. Je kan het zien als een truc, het is een manier om te laten zien wat er in het verhaal gebeurt. Dat hij het niet oplost met een plaatje, vind ik hierin eigenlijk het sterkste. Soms storen die plaatjes me een beetje, dan denk ik dat het niet zo nodig is.

Laatst heb ik een geïllustreerde versie van 'De Da Vinci Code' van Dan Brown gekocht omdat ik hem zo belachelijk vond, en toen heb ik ook maar het verhaal gelezen omdat iedereen het erover had. Daarin staat, als het bijvoorbeeld gaat over de Eiffeltoren, een foto van de Eiffeltoren; alsof je niet

weet hoe die eruit ziet. Het zou een soort luxe versie moeten zijn, waarbij de plaatjes een meerwaarde geven aan het boek. Maar het doet juist af. En dan is het met van dat half-glanzende papier, wat al niet zo lekker leest, en met van die full-color plaatjes ertussen. Het is echt zo'n boek dat marketingtechnisch op de markt is gezet, zo van: 'Dat moet geld gaan opleveren'.

Ik denk dat het hele gebeuren van geïllustreerde romans voor volwassenen een soort mode is, net zoals nu ook de gesproken boeken populair worden. Ik weet niet of het goed is, dat heb ik ook met verfilmingen van boeken, Harry Potter bijvoorbeeld, die boeken zijn zo goed voor die leeftijd geschreven dat je de films niet nodig hebt. Ze zijn alleen leuk om te zien als je het boek niet wilt lezen, misschien.

Het lezen is bij mij denk ik gekomen op de basisschool. Ik las 'Het oneindige verhaal'. Het begint met een verhaal van een jongen die een boek steelt en het gaat lezen op een zolder van zijn school. Er zijn twee verhaallijnen: het verhaal dat hij leest en het verhaal over de jongen zelf. In de versie die ik laatst kocht (dezelfde die ik vroeger zo mooi vond) hebben deze verhalen twee verschillende kleuren, rood en blauw. En elk hoofdstuk begint met een versierde kapitaal. Bij kinderboeken gebeurt het natuurlijk wel iets meer, dat soort dingen, die illustratieve ingrepen in de tekst. Op een gegeven moment staat er zoets als: 'Als je niet begrijpt waarom hij dat boek pakt, dan weet je niet wat de kracht van lezen is'. Dat je gaat huilen als het boek voorbij is, wanneer je niet meer kan genieten van de mensen in het boek. Dat was zo sprekend, zo is het ook als je leest, in het begin denk je: 'Oh, ik heb dit nog te lezen', maar op het einde denk je: 'Oh, ik ben er bijna door'. Dat is een teleurstelling, je wilt het gevoel vasthouden, maar er komt dan niks meer achteraan.

FIN

RHIZOOM
Over wikipedia
Timo Hofmeijer

Eigenlijk ben ik non stop dingen aan het opzoeken, het opzoeken gaat gewoon achter elkaar door, tijdens het werkproces en daarbuiten. Op wikipedia, (www.wikipedia.org), of via google, maar google is minder effectief. Van google tussendoor gebruiken word je echt schizofreen, maar in een meer georganiseerde vorm gebeurt dat ook met wikipedia. Dan ben ik iets aan het lezen en word ik weer afgeleid door een link die ik in de tekst tegenkom en dan kan ik verleiding niet weerstaan om daar dan ook een klein beetje van te weten.

Zo ben je heel veel tijd kwijt aan allemaal kleine flarden informatie, waardoor je wel meer vat op dingen krijgt, maar het is ook zo'n overdaad dat je het meeste eigenlijk weer vergeet. Je zou dit oppervlakkig kunnen noemen, maar je komt wel dingen tegen waar je normaal niks vanaf zou weten. Je zoekt altijd wel naar dingen waar je voordat je gaat zoeken niet aan zou denken, echt nieuwe dingen.

Zoals met 'grijs'. (Timo doet een project over de kleur grijs), dan ga je op 'grijs' zoeken en dan kom je echt een hele wereld tegen, met informatie vanuit die wereld en dan heb je ook nog links naar verschillende kleurspecialisten, die allemaal heel specifieke technische kennis hebben die ik interessant vind. Dan gaat het voor mij heel erg leven, maar er is wel het gevaar dat het voor buitenstaanders misschien een beetje ontoegankelijk wordt.

Het is denk ik te vergelijken met wanneer je een woord in het woordenboek opzoekt, dan krijgt een woord in een keer veel meer betekenis dan wanneer je het gewoon in de taal gebruikt. En als jij dan dat woord hebt gelezen, heeft het voor jou in een keer een zwaardere lading. Maar ja, schrijf je het op een briefje en geef je het aan iemand anders, dan is die lading in een keer weg.

Ik hou van een hele gedachteconstructie die ergens achter zit, een structuur die iemand anders hoogstwaarschijnlijk niet met een zou kunnen lezen. Dat vind ik ook mooi aan de graycode die ik gebruik voor mijn posters. Als je een externe structuur jouw ding laat bepalen, dan heeft het altijd die onregelmatigheid die heel verfrond is. Die krijg je niet zomaar als je iemand zou vragen wat wilkeurige stippen op een papier te zetten. Dat soort chaos heeft niet dezelfde schoonheid als die van een externe structuur.

Het fascineert me, hoe de informatie aan elkaar hangt in draadjes op internet. Het kennismodel was al extreem complex en nu is het echt helemaal gestoord. Wij zijn nog een beetje in de oude wereld opgegroeid, wij zitten in een heel rare fase. We hebben het allemaal wel meegekregen, het ontstaan van internet; we hebben het wel zien gebeuren, maar we zijn er niet van kleins af aan in getraind om ermee te werken. We zitten in een overgangsfase. Het einde van de wereld waar informatie in een boek is geselecteerd en een begin en eind heeft, is wel echt serieus ingeleid. Informatieve boeken lees ik eigenlijk nooit meer. Het probleem is: daar kan je niet hetzelfde in vinden als op internet.

Ik vind het mooi om vanuit een lekenstandpunt te kijken naar allerlei verschillende gebieden, ook al wordt je er ook onzeker van, want je bent je altijd bewust dat al die anderen er zoveel vanaf weten. Ik zou niet zo in de diepte kunnen duiken, het heeft ook iets bizars dat ieder onderwerp zo z'n eigen subwereld heeft, met z'n autoriteiten.

Op de een of andere manier zijn die autoriteiten net van die modeltrein-bouwers met van die hele mooie treinen op hun zolderkamer. Zo wil ik niet zijn. Ik wil meer een soort losse module zijn die van hot naar her springt. Mijn onderzoek gaat nooit zo heel erg in de diepte, of het gaat wel diep, maar op een heel specifieke persoonlijk onderdeeltje waar ik toevallig tegenaan gelopen ben. Het is niet zo dat ik eerst helemaal ga kijken wat zo'n wereld nou eigenlijk helemaal inhoudt. Ik pak het interessante eruit.

Ik werk als een soort rhizoom, een term veel gebruikt door Gilles Deleuze, dat is een wortel die niet systematisch vertakt, maar die overal weer aan elkaar groeit en dat is eigenlijk ook wel hoe internet in elkaar zit.

TAGS
Over del.icio.us en graffiti
Felix Kramer

Ik ben registered op del.icio.us. (<http://del.icio.us/>), op del.icio.us kan iedereen zijn eigen verzameling links naar favoriete sites maken). Del.icio.us werkt net zoals mijn eigen bookmarks, die bij mij in de browser staan, maar hier doe ik het ook voor andere mensen. Ik heb vijftig items getagged. Hier